

Bože słowo za nas

Njedaj so złemu přewinýc, ale přewiń zle z dobrym Rom. 12,21

Běštaj jónu susodaj, kotrajž měještaj dobry poměr mjez sobu. Jedyn druhemu pokiwy za zahrodu dawaše, a jeli bě skladnosć, tež jedyn druhemu pomhaše. To by zawěsće tak wostało, njeby-li jónu džera w płoče, kotryž wobsydstwo woběju dželeše, nastała. Přez tutu džeru přindžechu kokoše do zahrodki susoda a tam škodu načinihu. Potrjeheny prošeše swojeho susoda, zo by plót zaso do porjadka stajił. Tutón to pak w přichodnych dnjach ze wšelkich přčin njesćini.

Wot kokošaceho hrjebjenja potrjeheny so na to hněwaše a w swojej rozhorjenosci praji susodej někotre wótre słowa. Tutón pak začuwaše to jako ranjace a wězo hišće wótrišo wotmołwi. Z tym bě zwada hotowa, a susodaj so wjac njestro-wještaj, ale zwadu na kóncu před sudnistwo přinjeseštaj.

Njeje tajke zadžerženje kaž w naspomnjenym přikładze džensa husto z wašnjom? Hdyž so nam něšto njepríjorneho stanje abo samo někajka njesprawnosć, potom so wobaramy. Měnimy, zo sej to njetrjebamy lubić dać. Ale njewobaramy so jenož – my husto ze samsnymi njesprawnymi metodami na to wotmołwimy. „Kaž ty mi – tak ja či“, je potom naša zasada. Druhi wězo na to tež zaso wotmołwi, a tak z maličkosćow wulka zwada a hida nastanje. Zakoń wječjenja knježi.

A nětko čitamy hišće raz naše hrono:

„Njedaj so złemu přewinýc, ale přewiń zle z dobrym.“

Bóh potajkim nochce, zo so po zasadze wječjenja mamy. Přez to so zle mocy njemóžeja přewinýc. Ale zle ma so z dobrym přewinýc, na přikład: na

přistodženja a skřiwdženja nic na samsne wašnje wotmołwić, ale „jeho zamołwjeć, derje wo nim rěčeć a wšitko k lepšemu wobroćić“, kaž Luther to w Małym katechizmje pisa. A Jezus w swojim předowanju na horje nas samo napomina: „Lubujće swojich njeprěcelow; zohnujće tych, kiž was pokliwaju, činće dobrotu tym, kiž was hidža.“ Přez tajke zadžerženje móžeja so nadpady złeho přewinýc, dokelž njeje jenož to zle mócne, ale tež to dobre. Za to přikład:

Dwaj běštaj wo samsnej wěcy wšelakeho mjenjenja. Wonaj so dojednać njemóžeštaj. Jedyn z njeju, přeswědčeny, zo móže jenož wón prawo měć, nochcýše z druhim nič wjac činić měć. Cyle pak so zetkanje z druhim wobeńc njehodžeše, dokelž dyrbještaj druhdy so na samsnej zhromadźiznje wobdželić. Na tajkich „zetkanjach“ druhi jeho přeco přecelnje strowješe a z tym pokaza, zo jeho jako swojeho njeprěcela nje-wobhladuje. Po wěstym času so přeni swojeje hidy wzda a zaso z nim rěčeše. Pozdžišo so wukopa, zo běše wón z druhich přčinow njezbožowny a měješe w druhim nastupanju čezke žiwjenje. To so wězo tež na horjeka naspomnjenu rozmołwu wuskutkowa.

Wězo to lochko njeje, zle z dobrym přewinýc. Při tym mamy so najprjedy sami přewinýc a mysle na wječjenje a hidu wotpokazać. A to je sobu najčeše džě! Prašamy so, zwotkel mocy za to dostanjemy.

Mocy za přewinjenje złeho z dobrym nimamy ze sebje, ale móžemy je sej wot Boha w modlitwje wuprosyć. A hdyž sej wuwědomimy, zo je nam Bóh wjele dobreho činił, byrnjež njeběchmy „dostojni a prawi“,

Foto: Mihan

potom nam tež z teho mocy wotrostu, druhim dobroty wopokazać, tež hdyž wón po čłow-skim mjenjenju za to njeje dostojny. Jezus Chrystus je nam

w tym z přikładom. Nochcemy-li my to tež jónu spytać, zle z dobrym přewinýc?

S. Albert

Nadžija

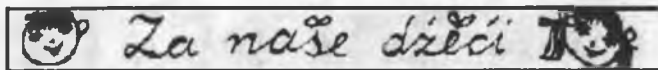
*A bórze nam lěto zas božemje praji
a přišta smjertna je njedžela.
Kaž pobožny lud wot dawna žno haji,
so k rowam na kěrchowje podawa.*

*A w myslach ja widžu wšěch lubych a znatych,
kiž we ródnej zemi čišinko spja,
na spjelnjenje slubow, tych něhdy jim datych,
tam we Božim mjenje so nadžijaja.*

*A rady bych rěčał, haj, bachtaj ze wšěmi -
zemja pak chłódna was zawodžěwa,
a za nas sće toh'dla nětk hłuši a němi,
dóřž poslednja truba njezawoła.*

*A budže to dzeń wšitkim wulki a krasny,
kiž do Chrysta Knjeza wěriłi su.
A njeje to zawdawk, nam daty tak jasny,
za kotryž Bohu so džakować chcu.*

hš. (3.10.1995)

Paslimy lutowarnčku

Maće hižo lutowarnčku? Abo maće hižo dar za přichodne narodniny bratra, sotry, přečelki?

Hdyž nic, móžeće sej z cyle jednorych wěcow lutowanske swinko paslič. Trjebaće: powětrowy balonk, nowiny, jejkowu papu, plakatowu barbu, muku, wodu a lěpk.

1. Nadujće balonk tak wulki kaž chceće lutowarnčku na kóncu mječ. Potom změšejće z muki a wody wusmuž (nic přehusty) a roztorhajće nowinu do małych kuskow.

2. Tunkajće nowinowe šlipki do mukoweho wusmuža a na-

lěpće je na balonk. Dajće šlipki wuschnyć a wospjetujće nalěpjenje tak husto, doniž njeje woršta wokoło balonka prawje twjerda.

3. Nětko wurězajće z jejkowych papow 4 nohi, wuši a nos. Nalěpće je z lěpkom na balonk. Na chribjeće swinka zarězajće džěrku za nutřtykanje pjenjez.

4. Hdyž je lěpk suchi, móžeće swinko rjenje pisanje namolować.

Wjele wjesela při paslenju přeje Wam

Madlenka Maliniec

K 155. posmjertnym narodninam (6. 10.) a 75. posmjertninam (13. 10.) ludoweho basnika a spisowacela Arnošta Helasa

(Pokročowanje)

Swěrnje a wěrnje žiwy byt a džělat

Arnošt Helas přežiwi swoje džěcatstwo w Minakale a w Nižej Wsy pola Rakec, hdžež měješe jeho nan žiwnosť. Narodził bě so 6. oktobra 1840 w Psowjach. W Nižej Wsy so jeho staršimaj při wulkim wohenju wšo spali. Šěsć kubłow resp. žiwnosťow so we wjesce nadobowotali. Helasec swójba zhubi z tym njepajcy wšon mětšk a statk a cyle wochudni. Spalichu so tež wjacore drohotne dokumenty ze serbskeho zažneho pismowstwa, kotrež je nan Arnošta Helasa nahromadził a swěru chował.

Arnošt Helas nawukny po wuchodženju ludoweje šule powotanje čěsle. W léce 1862 woženi so z Marju Hajnec z Nydeje pola Łaza. Wjeska so dla brunicy spočatk 1960 zwotbagrowa. Młoda swójba zasydli so potom w Šešowje pola Njeswaćidła. Na knježim dworje w Njeswaćidlu, kotrehož wobsedźer běše hrabja Riesch, džělaše potom w swojim powotanju jako čěsla. Tute džěto w twarskim dworje w Njeswaćidlu je nimale hač do swojeje

smjerće wukonjał, tež hdyž bu w léce 1890 swobodny knjez von Vietinghoff-Riesch nowy wobsedźer Njeswaćanskeho ryčerkubła. Šěsć lět (1865-1871) běše z wujakom w Drježdžanach. Do tutoho jeho wojskeho časa padnychu tři wojny (1864, 1866, 1870/71). Wjetšinu časa jako wojak běše na znatej twerdziny Hohnstein na kromje Sakskeje Šwicy zasadeny. Z časa swojeje wojskeje služby je město Drježdžany wosebje lubował. Hdyž měješe pozdžišo wudatu džowku w sakskej stolicy, ju přeco zaso z mandželskej wopyta.

W Šešowje narodži so Helasecom pjeć džěci, kiž wučerjomaj Frenclja Hilbrigej do šule chodžachu. W léce 1880 přesydli so ze swojeje swójbu do Njeswaćidła, hdžež jemu tamne knjejestwo w parku chěžku přenaja. Runje w tutym léce by skoro swoju domiznu dla chudoby a hubjenstwa wopuščil. Měješe kruty wotmysl, z cylej swójbu do Texasa w Americe wupućować. Džěci jemu napřečo njestejachu, ale jeho mandželska njechaše na žadyn pad domiznu wopuščić, wona tutón wotpohlad znjemožni.

W přerich lětach zastužeše

A. Helas na tydžen 6 krošow, a to při krutym džěle wot ranja hač do pozdnjeho wječora. W zymje džělaše so tak dotho, kaž to swětło dowoleše. Wězo běše zastužba hišće snadniša. Hdyž wječor domoj přichwata, dyrbyeše hišće swoje domjace džěto zdokonjeć kaž tež polo a łuku wobstarać. Jeho mandželska dyrbyeše při pjeć džěčoch na kóždy pad tež hišće na robotu chodzić. „Tak móžeće so jenož w najwjetšej jednorosći zežiwić, a starosće a hubjenstwo běchu často pola njeho z domom“, piše jeho wnuk B. Helas w horjeka mjenowanym nastawku. A dale piše: „Wězo so jeho wobstajnosće z časami polěpšowachu, ale při cylej chudobje bě zlutniwy na swoje stare dny. Jeničke, štož sebi popřewaše, bě njedzelu popoldnju karančk piwa w korčmje. Kóždu njedzelu dopoldnja bě na kemšach, hdžež měješe swoje stajne městno.

Jako sobustaw wojskeho towarstwa wobstaraše wjele lět trělenje z kanonu na starym hrodě. Tak je wšě sakske prince a princesny a wšě džěci komornika swobodneho knjeza Vietinghoff-Riescha ze swojeje kanonu powitał, hdyž so narodžichu. Tež při druhich wjesolých składnosćach je trělał. Přez to w starobje často jara hubjenje slyšeše...“

Swěrnje a wěrnje je so tak přez žiwjenje bėdžil. Přeco je spuščomnje a fachowje wurjadnje džělał. Za to wuznamjeni jeho sakski kral ze slěbornej medalju za 50lětnu swěrne džěto.

W léce 1912 móžeće ze swojeje mandželskej čily a strowy swój zloty kwas swječić. Wurjadny krasny džen dari jimaj Bóh Knjez. Cyła wulka wosada swjećeše tutón swjedžen sobu. Po serbskich kemšach bě wěrowanje, kotrež Njeswaćanski farar Jan Wałtar (1860-1921), serbski basnik němskeho pochada, přewjedze. Měrný a rjany žiwjenski wječor kiwaše nětko Arnoštej Helasej. Ale cyle hinak so bohužel sta. Wudyri 1. swětowa wojna a z njej jara hubjeny čas. Njemóžne bě so na wotpočink podać. Ze skoro 80 lětami dyrbyeše zaso wot zažneho ranja hač do pozdnjeho wječora pospochi na džěle stać. A w najrjenšej starobje zhubi dweju swojeju synow.

W léce 1920 započea muž železnej strowoty chorowaty być. Sydom dnjow po swojich 80. narodninach wza jeho Bóh 13. oktobra k sebi. Jeho poslednje słowa běchu: „Moje džěto je dokonjane!“ Cyłe jeho žiwjenje wobknježeše hesło: Ja sym Serb - civis Sorabus sum!

Plódný ludowy hrónčkowar a kěrlušer

Arnošt Helas bě we wosom a džewjećdesatych lětach zašeho lětátka jedyn z našich najplódnějších ludowych składnostnych basnikow, kotřiž wosebje za najwšelakoriše swjedženje hrónčkowachu. We wulkotnej měrnej wokolinje Njeswaćanskeho parka z dwěmaj hrodomaj, rjanej oranžeriju, hatom a rěku Čornicu, hdžež nětko ze swójbu bydleşe, nastawachu jeho duchowne džěla: kěrlušy, basnje a nastawki. Při tym běše jemu farar Jurij Jakub (1839-1913), předchadnik Jana Wałtarja w Njeswaćidle, z dobrym radzićelom a přecelom. A Arnošt Helas basnješe a pišaše njesprócnjwe, často hač do pońocy. Ludzo skazachu sej pola njeho k wjesolým kaž zrudnym podawkam „štučki“. Žanu próstwu njewotpokaza!

W jeho nabožnje zapožožnych basnjach a kěrlušach jewi so synlje wliw Pětra Młóńka. Ota Wicaz praji: „Rjany psalter móhl so ze samych jeho nabožnych pěsnjow zestajeć.“

Literarnje hódnotniše pak su A. Helasowe z luda zezběrane bajki a wosebje powěsće. Tute wozjewješe wosebje mjez lětami 1883-1891 w časopisu „Łužica“, w měsacniku za zabawu a powučenje a zhromadnym organje serbskich towarstwow. Najrjenše wot njeho do njeje podate su: „Kaponica“, „Nastaće wjeski Njeradka“ a wosebje „Lutki w Šešowskim pólnym młynje“. Wnjej nama-kaš tež wot njeho tójšto směškow z luda. Tři wobšěrny rjady je wozjewił pod „Žiwjenje a skutki Kukečanow“ w lětniku 1892. Rjany je tež jeho wobšěrny kermušny směšk „Lejnjan-ska kermuš“. A. Helas pospyta so zdobom jako powědančkar. Z nich wusahuje powědančko „Tobias abo Boža pomoc we wulkej nuzy“.

Swójba Arnošta Helasa literarne džěla swojeho nana resp.

mandželskeho lédma znaješe, dokelž skoro z nikim wo nich njerčeše. Tež z druhimi ludźimi zrědka wo nich rěčeše. Wón nochcyše wosebje chwahleny a wuzběhnjeny być.

Naši ludowi hrónčkowarjo a pėsnjerjo 18. a 19. lėtstotka tworjachu wosebje pod wliwom pietizma a woni běchu nimale wšitcy ewangelscy Serbja.

Jurij Nuk

Nastaće wjeski Njeradka

Pod samej Kaponicu k počnocy na saksko-pruskich mjězach leži wjeska Psowje abo Njeradk. Wo jeje nastaću so tole powěda: Prjedy hač Nowe Psowje nastachu, běšej tam jenož młyn, naliwak, kiž swoju wodu wot sylnych žórlow, z tamneje hory čěčacych, dosta- waše, a korčma „Při Zelenym lěsu“ mjenowana, dokelž tehdy w holi steješe. W nej su, kaž so powěda, w starych časach rubježnicy chowanku a bydło měli, kotřiž běchu z rubježni- kami w korčmje njedaloko Du- brawki w zwjazku. Młyn a korčma stej so pozdžišo wotpa- lihoj a znowa natwariloj.

We 18. stolěću, wokoło 1728-30, bu w Čechach wje- le ludzi wěry dla přescěhanych a z kraja wuhnatych. Črjód- ka tajkich čěskich wuhnan- cow přindže tež do Psowjow a prošeše tehdyšeho knjeza Gr. wohospodu. Knjez, dobrociwy

muž, smili so a přija wšitkich, připokazajo jim kruch kraja mjez młynom a korčmu, kiž běše z holu wobrosčeny. Tutón kraj rozdžěli knjez mjez nimi w runych džělbach: Dyrbjachu drjewo pušćec a z nim sebi chě- že twarić. Tak so bōrze mała wjeska pozběhny.

Za tajku dobrotu dyrbjachu knjezej dań dawać na wěste lěta, doniž jemu swoje dōstate wobsedzenstwo wotpāćili nje- běchu, a pōdla k njemu na ro- botu chodžić. To wšo pak Psow- njenjo njerad widžachu, a jich rychtarja to tež jara mjerzaše, tak zo raz w gmejnskej radže wurazy: „Naš knjez, tón tež wšón njerjad přiběra!“ Na to jedyn z gmejny zawoła: Da njech tež jich kut Njerjadk rěka!“ Přez to su Nowe Psowje přimjeno abo wudmo „Nje- rjadk“ abo Njeradk dōstaše.

(„Lužica“ 1884, str. 34/35)
Ernst Helas z Njeswaćidfa

Wochožanski swjedžen

„Sydom dnjow mōhl swje- džen trać“, rjekny Tomaš swo- jej maćeri, jako pisany chor- hojčkowy rječaz, kotryž cyrk- wine naměsto wobrubješe, na- wiwaše. A tež dorosćeni mēn- jachu, zo mōhl woměrje trochu dlěje trać. Woprawdže wjele dožiwichu wopytowarjo sobo- tu, 9. septembra, wot popođnju w třoch za dobre tři hodžiny.

Najprjedy běchu džakne kemše za wonkowne wobno- wjenje Wochožanskeje cyrk- we z přėdowanjom biskopa Klaus Wollenwebera. Wón bě sej Jezu 41, 10 wuzwolił, zo by małej wosadže zmužitōsć při- powědał, kotraž dyrbi so hakle zaso namakać, dokelž bu wje- ska před přėwrotom wo počojcu wuhla dla wusydlena.

Kemšam přizamkny so ko- fejnice ze samopječeny m ty- kancom we wulkim stanje. Džěci mējachu wosebity pro- gram. Drobne wiki, tombola a

předań pohladnicow, pozdžišo hišće žortne přesadjenje zbu- džichu zajim někotrehožkuli hosća. A jich bě wjele, přetož přeprašeni běchu zastupjerjo komuny, zarjadnistwow a Lau- bag, kotřiž běchu z krajnej cyrkwy a gmejnu 256 000 hr darili.

Biskop wosta hač do kōnca, hačrunjež běše we 18.00 hodž. na krōnowanske kemše jako hōsć jubileja Zhorjelskeje cyrkwy swj. Trojicy prošeny. Wón běše so hižo do toho za Wochozy rozsudžil. „Tam drje mje bóle trjebaja, tu w Zhorjel- cu dyrbjaju jenož reprezento- wać.“ Při rozmołwnym kole pak dyrbjaje cyłu chwilu na přenjeprašenje čakać. Po zdaću je čezko so jako přeni prašeć. Tuž powědaše biskopsam, štož je jemu za štyri mēsacy jeho hamtskeho časa napadnylo a štož ma za wažne. Potom džěše blido wot blida a běše wosad-

Foto: Jaschke

nym – tak sej myslu – jara bli- ski.

Pozawnowy chōr krajno- cyrkwinskeho zjednoćenstwa z Grodka pozbudži wšitkich hišće raz k spěwanju. Na kōncu zaklinča kērluš „Njeh Bohu džakuje ...“ po wsy, a zwony zwonjachu njedzeli nutř.

Nětk chcemy dale nutřkow- ne cyrkwy wobnowić. 476 000 hr budžemy trjebać, nahladna to suma w času, hdyž so spė-

chowanske hornicy džen a mje- nje pjelnja. Załožba za serbski lud njemōže nam ani při serbs- kich hronach pomhać, kotrež chcemy wuchować. Někotre připrajenja hižo mamy, ale wo- ne njedosahaja. Na koho mōhli so hišće wobroćić? Tuto praše- nje nas jara tlōči, dokelž budže cyrkej w l. 1998 250 lět stara a Wochožanska wosada hišće druhe twarske nadawki ma.

Christa Schröder, fararka

Před 50 lětami serbske šule w sewjernih Čechach

Lubi něhdysi šulerjo, před 50 lětami podachu so přeni z Was do Warnoćic a do Čěskeje Lipy, hdžež bě Ústředni Maticy školská přenje serbske šule zarjadowała. Na to chcemy spominać a tehodla přeporošujemy Was a Wašich partnerow na zetkanje něhdysich šulerjow, kiž su w powojnskich lětach tam šule wopytali, a wšitkich, kotřiž su z tutym šulstwom zwjazani,

**sobotu, dnja 9. 12. 1995
do Varnsdorfa - Warnoćic/ČR**

Zarjadowanje započina so w 14.00 hodž. w awli Mě- šćanki. Bus z Budyšina wotjědže w 10.00 hodž. Štož chce z nim sobu jěć, njech so přizjewi na zarjedže Domowiny, tel. 03591/550206 abo pisomnje: Domowina, wotrjad za zjawnostne džělo, 02625 Budyšin, Pōstowe naměsto 2.

Za jězbu budže so mały přinošk zběrać. Prošu informujće tež svojich sobušulerjow a podajće nam adresy.

Dokładny program wozjewi so w 2. počojcy nowembra w serbskich medijach.

**Domowina z.t.
Přihotowanski wuběrk**

Naše nowiny a časopisy před 100 lětami

Z Wjelećina. Přez njedoro- zumjenje je so stało, zo je so našemu lubowanemu knjezej fararjej dostojnosť teologiske- ho licenciatu spožčiła; přetož tón ma hižo wjele lět akademi- sku dostojnosť doktora filozof- ije. Ale jeho knjezej bratřej

Janej Rjenčej, fararjej w Ket- licach, je so pomjenjeného wul- ce wučeneho pisma dla wot Je- naskeje teologiskeje fakulty dostojnosť teologiskeho licen- ciata spožčiła.

Z Wjesela. Jelenje, kotrež suso w holach wokoło Delnjeho Wujězda zaplahowaše, tež do Minakatskich stron přichadže-

ja. Komuž wone do polow přin-
du, tón to hnydom na wulkej
škodze, kotruž su načiniše, pyt-
nje. Wóndano je so tudomnemu
gmejnskemu předstejičerjej
Donkej šlachćilo, jelenja, ko-
tryž bě so k nam zabłudził, za-
třelić. To bě wulke wjesele w
našej wsy.

SN 2.11.1895

Cyrkwina wěža we Wochozach

Powěšće

Naše zwony znowa zwonja

Budestecy. Hdyž so před
štyrjomi lětdzesatkami nowej
zwonaj z Rozwodec do Bude-
stec přewježeštej, so někak
cyła wosada wobdžěli, přetož
wjesele pola wosadnych bě
wulke.

W léce 1832 pisaše něhdyši
wučer Handrij Wujanc, zo mě-
jachmy hač do léta 1797 na
našej cyrkwi pječ zwonow. W
samsnym léce pak bě so z dweju

jedyn zwón lał, kiž z léta 1882
na čelowej hali w Džěžnikcach
wisa, přetož w tutym léce so
wobzamkny, zo bychu w Ma-
łym Wjelkowje za nas nowe
zwony leli. Tute zwony měja-
chu tajki jasny zynk, zo běchu
druhdy njedzela hač do Šmór-
ca, haj samo hač do Mješic sły-
šeć, tak běchu mjertym njebo-
zy kemšerjo powědali. Bohu-
žel buchu wone z woporom w
1. swětowej wójnje.

W l. 1920 dostachmy tři no-
we zwony, kiž so w swjatočnym
čahu z Bónjec do Budestec pře-
wjezechu. Zaso wudyri wójna,
a srjedźny a wulki zwón z wěže
wzachu, zo bychu jeju do Ham-
burgskeje zeškrějernoje dowje-
zli.

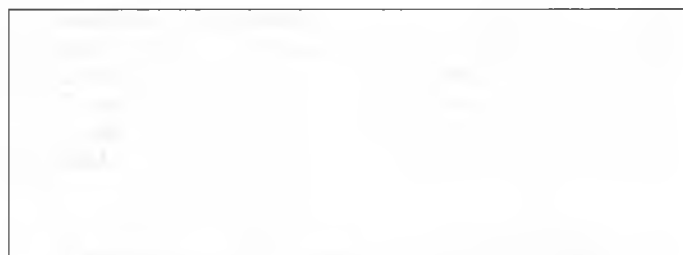
Hodzinu dołho wone před
delebračom zwonjachu, a ze
sylzajtymaj wočomaj mi teh-
dom moja luba njeboh mać
rjekny: „Nětkle je poslednjemu
molej slóšimo.“ A mój drohi
njeboh nan pisaše, „zo je z tu-
tym njeskutkom wójna za
Němsku přihrata“.

1950 so w Apolda nowej
zwonaj liještej, ale jenož z woc-
la, mały zwón pak je z mjedze.
K temu mějachmy hišće wulku
připrawjenu aparaturu, zo nje-
bychu so zwony trjebali čahać
kaž něhdy – a kaž to tež hišće
znaju. Wša technika je dobra,
hdyž funguje. Loni pak na našej
wěži wjac njefungowaše. Jako
specialisća za zmylkom pyta-
chu, zwěsćichu, zo by so moha
bjezmała cyła wěža wotpalić.
Kajke to zaso wobarnowanje!
Něšto njedzel traješe repara-
tura, a wot Budestečanow so
léta žadaše někotre razy dosć
sčerpnosće za druhdy njeprä-
stawace bimbanje.

Ale nětko zwony znowa
zwonja – a kak wulkotnje. A
nic jenož to, samo **prebiwanje**
zaso, klapuje. A za to smy wo-
sebjje džakowni, hdyž móžemy
při tym (bjez hłosa) spěwać,
přetož znajemy wosady, hdžež
je tutón za naše zapřijeća dosć
nadobny naložk dawno wote-
znaty. Džak njech so na tutym
městnje tež raz wupraji našemu
čescenemu wosadnemu fara-
rjej Lanze, kiž je sej ze wšej
zasakłosću žadał porjadne džě-
ło.

Tuž přeprošu Was, lubi čita-
rjo PB, k nam na serbske kem-
še, zo byšće sej tež mohlri rjane
zwonjenje naposkać.

HaHaTa

Njeswaćidło. Njedzela,
3. septembra, popođnju mě-
jachmy naš wosadny swjedžen
pod temu: Čłowječe, maš ty
zynki.“ W 14 hodzinach započa
so swjedžen ze swojbnymi
kemšemi, na kotrychž běchu
mnohe muzikalne, ale tež čło-
wjeske zynki słyšeć.

Při nimale lěčnym wjedrje
bě skónčnje tola kofejpiče pod
njejdom při wulkej tafli (hač
na posledni wokomik steješe
prašenje, hač budže we abo
zwonka cyrkwyje). Mjeztym zo

móžachu so džěci při paslenju,
při laženju přez hažicu abo při
čahanju za powjazom zawje-
selić, běchu dorosceni na pohi-
bowanskich hrach abo na wu-
stojnym rozkladowanju pišče-
low. Móžachu sej naše pišće
tež raz wot nutřka wobhladać.

Popođnje wuklinča z „My-
šacym džiwadłom“. Bě to
kruch, kiž běchu dorosceni na-
šeje wosady zwučowali a potom
džěcom a doroscenym poski-
čili.

Witschas

Přeprošujemy

- 05.11 – 21. njedzela po Swjatej Trojicy**
10.00 hodź. kemše z Božim wotkazanjom w Budyšinje w
Michałskej (sup. Albert)
w samsnym času Boža služba za džěci
13.30 hodź. kemše w Budestecach (sup. Albert)
- 12.11. – dopředposlednja njedzela w cyrkwinskim léce**
10.30 hodź. kemše w Spalach (sup. Albert)
11.45 hodź. nutrnosć w rozhłosu (sup. Albert)
15.00 hodź. wosadne popođnje we Łazu (sup. Albert)
- 15.11. – srjeda**
15.00 hodź. wosadne popođnje we Wochozach
(sup. Albert)
- 18.11. – sobota**
14.00 hodź. wosadne popođnje we Łupoji (sup. Albert)
- 19.11. – předposlednja njedzela w cyrkwinskim léce**
8.30 hodź. kemše z Božim wotkazanjom w Poršicach
(fara Malink)
9.30 hodź. kemše z Božim wotkazanjom w Slepom
(sup. Albert)
- 22.11. – Pokutny džen**
8.30 hodź. kemše z Božim wotkazanjom w Minakale
(sup. Albert)
- 26.11. – poslednja njedzela w cyrkwinskim léce**
11.45 hodź. nutrnosć w rozhłosu (fara na w. Feustel)
- 03.12. – 1. njedzela w adwence**
10.00 hodź. kemše w Budyšinje w Michałskej
(sup. Albert)
w samsnym času Boža služba za džěci
13.30 hodź. kemše z Božim wotkazanjom w Budestecach
(sup. Albert)

Pomhaj Bóh, časopis ewan-
gelskich Serbow. Rjaduje
Serbska předarska konferen-
ca. – Domowina-Verlag GmbH,
Tuchmacherstraße 27, 02625
Bautzen. Redaktor a skazan-
ki: sup. Siegfried Albert, Serb-
ski kěrchow, 02625 Budyšin,
tel. 42201. – Sadžba: Serbske
Nowiny Budyšin, čísć: Serb-
ska čísćernja tzwr w Budyši-
nje. – Wuchadza jónkróc za
měsac. Přinoški a dary na kon-
to: Sorbische evangelische
Superintendentur Bautzen, Nr.
1 000 028 450, Kreissparkasse
Bautzen, BLZ 85 550 000